

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 61/2025
20.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Дејан Смиљанић, адвокат из ..., против туженог Електропривреда Србије, Јавно предузеће „Електрокосмет“ из Приштине, са огранком у Београду, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради поништаја решења, утврђења, враћање на рад и исплате, одлучујући о захтеву Основног суда у Нишу за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда П1 1922/2024, у седници већа одржаној 20.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету Основног суда у Нишу П1 1922/2024.

Образложење

Тужилац је 18.11.2024. године поднео тужбу Основном суду у Нишу против туженог, ради поништаја као незаконитог решења о отказу уговора о раду број .../... од 10.10.2024. године, утврђења да је у радном односу на неодређено време код туженог, обавезивања туженог да врати тужиоца на рад, исплати тужиоцу накнаду штете због изгубљене зараде и за тужиоца уплати порезе и доприносе.

Тужени је у одговору на тужбу предложио да суд поднесе захтев да се одреди да у овом предмету поступа Други основни суд у Београду. Овом предлогу тужилац се противио.

Основни суд у Нишу донео је решење П1 1922/2024 од 23.01.2025. године којим је усвојио предлог туженог и предмет доставио Врховном суду ради одлучивања о захтеву за делегацију надлежности, уз пропратни акт П1 1922/2024 од 03.03.2025. године. У разлозима је наведено да се пребивалиште тужиоца као и седиште огранка туженог налази у Београду, да тужилац у периоду на који се тужбени захтев односи рад није обављао на подручју суда коме је тужба поднета, да тужени као тужиочев бивши послодавац располаже документацијом која се налази у наведеном месту огранка туженог, као и да се седишта канцеларија пуномоћника странака из реда адвоката налазе у Београду и Панчеву, те да наведене околности указују да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом са подручја Града Београда, како би

се смањили трошкови везани за извођење доказа и обезбедила већа ефикасност у спору који је по природи хитан и смањили трошкови накнада у вези ангажовања пуномоћника.

Врховни суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), а у вези одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), утврдио да захтев није основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП је прописано да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

По налажењу Врховног суда у овој правној ствари нису испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што изнети разлози нису од таквог значаја да би указивали да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом, нити указују да постоје други оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић